

Da vi lavede den første udgave af denne her lov, gjorde vi det bevidst sådan, at vi som en del af den stillede relativt få krav, fordi vi var interesserede i, at den skulle komme godt i gang og ikke være for besværlig i første omgang, at man skulle kunne arbejde med den og indhøste erfaringer, vel vidende at vi så på et senere tidspunkt på baggrund af de erfaringer kunne sige, at nu kan vi godt lægge nogle flere ting ind i den. Det er det, der sker nu, og det synes jeg er vigtigt.

Jeg kan ikke lade være at sige til Det Konservative Folkeparti, at jeg synes, der næsten er et fast mønster i den holdning, man har fra borgerlig side. Den går nemlig på, at når vi kommer med en firkantet lovgivning, som alle virksomheder skal rette sig efter, så spørger man: Hvorfor kan vi ikke bruge nogle frivillige styringsinstrumenter og nogle handlingsplaner og nogle aftaler osv.?

Og når vi så kommer, som i det her tilfælde, med et fleksibelt styringsmiddel, der i virkeligheden giver virksomhederne mulighed for lige præcis at sætte ind dér, hvor det er vigtigt for den enkelte virksomhed, og hvor det er økonomisk fordelagtigt og fornuftigt at gøre det, så siger man: Jamen der er jo en generel miljølovgivning, og hvis bare virksomhederne overholder den, så er det jo godt nok. Kunne man ikke få en lidt mere systematisk klar linje i den borgerlige miljøpolitik, så man vidste, hvad man havde at rette sig efter?

Det, der er helt afgørende for os i denne her sammenhæng, er, at de grønne regnskaber lægger op til, at virksomhederne i større omfang begynder at arbejde bevidst med en egentlig miljøpolitik, at virksomhederne går ind og opstiller miljømæssige målsætninger, at de laver en kontinuerlig, løbende indsats for at nå målene, og at de jævnlige systematisk følger op på indsatsen for at se, om det er konstateret, at de har opnået deres mål, og stiller sig nye miljømæssige mål.

Derfor vil vi godt under udvalgsdiskussionen komme lidt ind på, om de incitamenter og den motivation, der er til at arbejde bevidst med miljøpolitik, i virkeligheden er stærk nok i lovforslaget, som det ligger her.

Det fremgår jo af bemærkningerne, at 80 pct. af de regnskabspligtige virksomheder, som laver grønne regnskaber, ikke har en systematisk miljøpolitik. Det løser jo fru Henriette Kjær's problem langt hen ad vejen, for det er ikke særlig besværligt for de 80 pct. at redegøre for de-

res miljøpolitik, de skal bare skrive nej. De kan klare det hurtigt.

Til gengæld tror jeg, at de 20 pct., som har lavet en miljøpolitik, vil have stor fornøjelse ud af at forklare deres omgivelser, hvordan de har arbejdet med den og prale lidt med, hvilken indsats der har fundet sted, og hvad de har gjort både miljømæssigt og økonomisk for deres omgivelser og for deres medarbejdere og for deres aktionærer.

Vi synes, at man skulle overveje, om ikke listen over uønskede stoffer også var noget, man skulle redegøre for. Har virksomheden taget stilling til, om man har nogle stoffer på den liste eller på effektlisten, som man kunne udfase, substituere helt eller delvis; det kunne godt indgå. Miljømærkningstankegangen kunne man også passende redegøre for og høste de gevinster, der ligger i at gøre opmærksom på, at det måtte man i givet fald have arbejdet bevidst med, og så også høste roserne for dét. Hele spørgsmålet om den bedst tilgængelige teknologi kunne man godt, i hvert fald bare som inspiration, lægge op til også var noget, man kunne inddrage i sit grønne regnskab.

Vi vil også gerne under udvalgsarbejdet diskutere omfanget af de regnskabspligtige virksomheder, ikke så meget landbruget, for vi tror ikke, det er i denne her omgang, vi skal diskutere det – den diskussion om miljøregulering af landbruget og muligheden for her både at få et bedre miljø og en forenkling, hvis det kan lade sig gøre, kommer senere – men i stedet for at definere de miljøtunge virksomheder som dem, der er regnskabspligtige, så gå ind og sige: Var der ikke en vis fornuft i at sige, at virksomheder, der træffer beslutninger med stor miljøkonsekvens, f.eks. inden for detailhandel og den finansielle sektor, også med fordel kunne lave grønne regnskaber og på den måde kunne blive inspireret til en egentlig miljøpolitik?

Vi synes også, at spørgsmålet om at få en revision af regnskaberne er væsentligt at diskutere, ikke så meget for at få et retvisende billede af regnskaberne, for det tyder evalueringerne jo på, at de sådan set er meget korrekte og ordentlige, som de er, men mere for at sikre en tilbagemelding til virksomhederne, om der ligger nogle oplagte miljømæssige ting, man kunne gå ind på.

Endelig vil vi gerne se på regnskabernes tilgængelighed, om de kunne gøres mere interessante ved at blive lagt på nogle fælles hjemmesider osv.